Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2020. gada 6. februārī*

Piekļuve dokumentiem – Regula (EK) Nr. 1049/2001 – Komisijas dokumenti, kas saistīti ar Savienības tiesību normas interpretāciju – Trešo personu izdoti dokumenti – Dalībvalsts izdoti dokumenti – Regula (EK) Nr. 1370/2007 – Daļējs piekļuves atteikums – Pilnīgs piekļuves atteikums – Pienākums norādīt pamatojumu – Izņēmums saistībā ar tiesvedības aizsardzību – Sevišķi svarīgas sabiedrības intereses

Lietā T-485/18

Compañía de Tranvías de la Coruña, SA, Akoruņa [*La Coruña*] (Spānija), ko pārstāv *J. Monrabà Bagan, avocat*,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *W. Mölls* un *C. Ehrbar*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts atcelt Komisijas 2018. gada 7. jūnija lēmumu, ar ko daļēji vai pilnībā ir atteikts piešķirt prasītājai piekļuvi dokumentiem, kas saistīti ar Francijas Republikai nosūtīto Komisijas atzinumu par metro līniju līguma spēkā esamību līdz 2039. gadam,

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs S. Frimods Nilsens [*S. Frimodt Nielsen*], tiesneši V. Kreišics [V. *Kreuschitz*] (referents) un N. Pultoraka [*N. Półtorak*],

sekretārs: E. Kulons [*E. Coulon*],

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 2017. gada 19. decembrī, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1049/2001 (2001. gada 30. maijs) par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.), prasītāja *Compañía de Tranvías de la Coruña, SA*, iesniedza Eiropas Komisijas Mobilitātes un transporta ģenerāldirektorātā (ĢD) divus pieteikumus, lūdzot sniegt piekļuvi vairākiem dokumentiem.

2 Pieteikumā par piekļuvi prasītāja atsaucās uz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1370/2007 (2007. gada 23. oktobris) par sabiedriskā pasažieru transporta pakalpojumiem, izmantojot dzelzceļu un autoceļus, un ar ko atceļ Padomes Regulu (EEK) Nr. 1191/69 un Padomes Regulu (EEK) Nr. 1107/70 (OV 2007, L 315, 1. lpp.), spēkā stāšanos, kā arī uz Francijas 2009. gada 8. decembra Likumu Nr. 2009-1503 par dzelzceļa transporta organizāciju un reglamentēšanu (2009. gada 9. decembra *JORF*, 21226. lpp.). Turklāt atbilstoši prasītājas paskaidrotajam tai esot bijis zināms, ka Komisija Francijas Republikai bija nosūtījusi savu atzinumu par metro līniju līguma spēkā esamību līdz 2039. gadam. Šajā kontekstā tā lūdza piekļuvi visiem jau esošajiem dokumentiem, kas saistīti ar šo jautājumu, tostarp visai iekšējai sarakstei un visiem dokumentiem, ar kuriem attiecībā uz šo jautājumu ir notikusi savstarpēja apmaiņa starp *Société nationale des chemins de fer français* (*SNCF*) [Francijas valsts dzelzceļa uzņēmumu], *Régie autonome des transports parisiens* (*RATP*) [Parīzes autonomo transporta pārvaldi] vai Francijas valdības pārstāvjiem vai atbildīgajām personām, kā arī Komisijas atzinumiem, sanāksmju protokoliem vai jebkuriem citiem dokumentiem, kas attiecas uz šo jautājumu.

3 Ar 2018. gada 5. marta vēstuli Mobilitātes un transporta ĢD ģenerāldirektors darīja prasītājai zināmu, ka pieteikums par piekļuvi var skart 27 dokumentus un ka pēc dokumentu izvērtēšanas, pamatodamies uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu un 2. punkta otro ievilkumu, viņš ir nolēmis piešķirt daļēju piekļuvi 13 no minētajiem 27 dokumentiem un atteikt piekļuvi 14 pārējiem dokumentiem. Komisija savai vēstulei pievienoja šo 27 dokumentu sarakstu, kā arī dokumentus, kuriem bija piešķirta daļēja piekļuve.

4 2018. gada 19. martā prasītāja iesniedza Komisijai atkārtotu pieteikumu saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 8. pantu, aicinādama Komisiju pārskatīt 2018. gada 5. marta vēstulē pausto nostāju. Šajā lūgumā tā apstrīdēja pilnīgu un daļēju atteikumu iepazīties ar attiecīgajiem dokumentiem, kas bija pamatots ar tiesvedības aizsardzības apsvērumu atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajam ievilkumam.

5 Ar Komisijas ģenerālsekretāra 2018. gada 7. jūnija lēmumu, kas saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. pantu (C(2018) 3780 *final*) ir ticis pieņemts Komisijas vārdā, tika sniegta atbilde uz atkārtoto pieteikumu (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

6 Apstrīdētajā lēmumā Komisija, piemērodama Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otro ievilkumu, pirmkārt, apstiprināja atteikumu iepazīties ar desmit Komisijas dokumentiem un četriem dokumentiem, kurus bija izdevusi Francijas Republika, otrkārt, apstiprināja daļēju piekļuvi desmit Komisijas dokumentiem un, treškārt, pilnībā atteica piekļuvi trīs dokumentiem, kurus bija izdevusi *RATP* un attiecībā ar kuriem bija tikusi sniegt atļauja daļēji iepazīties. Komisija šo lēmumu pamatoja ar nepieciešamību aizsargāt notiekošās tiesvedības lietās, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237), kā arī attiecībā uz pēdējiem trim dokumentiem – 2018. gada 12. jūlija rīkojums *RATP*/Komisija (T-250/18 R, nav publicēts, EU:T:2018:458) un 2019. gada 12. septembra rīkojums *RATP*/Komisija (T-250/18, nav publicēts, EU:T:2019:615). Tā būtībā uzskatīja, ka minēto dokumentu nepubliskoto fragmentu saturs bija cieši saistīts ar attiecīgajās tiesvedībās izvirzītajiem juridiskajiem jautājumiem.

Turklāt Komisija pārbaudīja, vai ir iespējams piešķirt daļēju piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem un vai to izpaušanu var pamatot ar sevišķi svarīgām sabiedrības interesēm; tā šīs pārbaudes rezultātā apstiprināja savu daļēju vai pilnīgu atteikumu sniegt piekļuvi attiecīgajiem dokumentiem.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

7 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā ir iesniegts 2018. gada 9. augustā, prasītāja cēla šo prasību.

8 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

9 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītajai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

10 Saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 91. panta c) punktu Vispārējā tiesa ar 2019. gada 3. maija rīkojumu lūdza Komisijai iesniegt visus dokumentus, attiecībā uz kuriem ar apstrīdēto lēmumu tika daļēji vai pilnībā atteikta piekļuve. Komisija prasītos dokumentus iesniedza noteiktajos termiņos.

11 Turklāt Reglamenta 89. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros Vispārējā tiesa aicināja lietas dalībniekus iesniegt konkrētus dokumentus un uzdeva lietas dalībniekiem rakstveida jautājumus. Lietas dalībnieki šos dokumentus iesniedza un uz jautājumiem atbildēja noteiktajos termiņos.

12 Neviens lietas dalībnieks nav lūdzis tikt uzklausīts tiesas sēdē mutvārdu paskaidrojumu uzklausīšanai atbilstoši Reglamenta 106. pantam. Vispārējā tiesa (trešā palāta) saskaņā ar minētā reglamenta 106. panta 3. punktu nolēma izlemt lietu bez tiesvedības mutvārdu daļas.

Juridiskais pamatojums

Ievada apsvērumi

13 Pēc katra pamata izklāsta prasītāja arī lūdz Vispārējo tiesu uzdot Komisijai tai darīt zināmus tos dokumentus, attiecībā uz kuriem ar apstrīdēto lēmumu piekļuve ir tikusi pilnībā vai daļēji atteikta.

14 Šie lūgumi ir jānoraida kā nepieņemami. No pastāvīgās judikatūras izriet, ka Vispārējā tiesa, veicot tiesiskuma pārbaudi saskaņā ar LESD 263. pantu, nevar izdot iestādēm adresētus rīkojumus vai šīs iestādes aizstāt. Šis tiesiskuma pārbaudes ierobežojums attiecas uz visa veida strīdiem, kurus Vispārējai tiesai nākas izskatīt (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2010. gada 3. jūnijs, Z/Komisija, T-173/09, nav publicēts, EU:T:2010:221, 29. punkts un tajā minētā judikatūra, un spriedumu, 2018. gada 9. oktobris, *Pint*/Komisija, T-634/17, nav publicēts, EU:T:2018:662, 19. punkts).

Par pirmo pamatu

Par pirmā pamata tvērumu

15 Prasītāja uzskata, ka atteikums piekļūt tās pieprasītajiem dokumentiem šajā lietā nevar tikt pamatots ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otro ievilkumu. Tā uzskata, ka galvenais mērķis, kādēļ tika lūgta piekļuve dokumentiem, bija noskaidrot *dies a quo* [sākuma datumu], kuru Komisija bija noteikusi attiecībā uz publisko pakalpojumu līgumiem, kuru slēgšanas tiesības tiek piešķirtas saskaņā ar Eiropas Savienības un valsts tiesību aktiem, ja uz tiem attiecas Regulas Nr. 1370/2007 8. panta 3. punkta b) apakšpunktā paredzētais izņēmums. Prasītāja uzskata, ka ar nevienu no prejudiciālajiem jautājumiem, kas tika uzdoti lietās, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237), Tiesai netika skaidri lūgts interpretēt vai noteikt *dies a quo* attiecībā uz publisko pakalpojumu līgumiem, kuru slēgšanas tiesības tiek piešķirtas saskaņā ar Savienības un valsts tiesību aktiem un uz kuriem attiecas minētais izņēmums. Starp šīm lietām un informāciju, ko prasītāja sākotnēji bija lūgusi, tā nesaskatot nekādu tiešu saikni, kas ir nepieciešama, lai piemērotu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otro ievilkumu. Turklāt Komisija neesot konkrēti un individuāli izvērtējusi to dokumentu saturu, attiecībā uz kuriem tika lūgta piekļuve.

16 Prasītāja no tā secina, ka apstrīdētajā lēmumā nav sniegts pietiekams pamatojums, lai pieteikums par piekļuvi tiktu saistīts ar lietām, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237), un lai Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzētā izņēmuma piemērošana būtu pamatota. It īpaši tā uzskata, ka, lai noskaidrotu, vai iestāde savu lēmumu ir atbilstoši izskaidrojusi, ir jākonstatē, ka risks apdraudēt tiesvedības gaitu ir nevis vienīgi hipotētisks, bet saprātīgi paredzams. Šajā nolūkā secinājumi esot jābalsta uz detalizētiem pierādījumiem, ņemot vērā ziņojuma konkrēto saturu, kas ļauj saprast iemeslus, kuru dēļ tā izpaušana varētu nopietni kaitēt lēmuma pieņemšanas procesam. Turklāt tiesību akta pamatojums nevarot būt vispārīgs un abstrakts. Prasītāja uzskata, ka apstrīdētajā lēmumā nav ietverta nekāda detalizēta argumentācija, lai pamatotu daļēju vai pilnīgu atteikumu sniegt piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem.

17 Komisija būtībā uzskata, ka pilnīgs vai daļējs atteikums iepazīties ar attiecīgajiem dokumentiem ir pamatots ar pietiekamu saikni, kura pastāv starp šiem dokumentiem un juridiskajiem jautājumiem, kas bija jārisina Tiesai lietās, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237), un ka apstrīdētais lēmums bija pienācīgi pamatots.

18 Vispirms ir jānorāda, ka, lai arī prasības pieteikumā pirmais pamats formāli ir celts par "būtisku formas prasību pārkāpumu", daži šī pamata atbalstam izvirzītie argumenti attiecas uz pienākumu norādīt pamatojumu, bet citi – uz jautājumu, vai pamatojums ir pamatots.

19 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka pienākums norādīt pamatojumu ir vispārējs Savienības tiesību princips, kas ir paredzēts LESD 296. panta otrajā daļā un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 1. punktā, saskaņā ar kuru jebkurš tiesību akts, ko ir pieņēmušas Savienības iestādes, ir jāpamato. Šis pienākums nozīmē, ka Savienības tiesību akta autora pamatojumam ir jābūt skaidram un nepārprotamam, lai, pirmkārt, ieinteresētās personas varētu zināt noteiktā pasākuma pamatojumu nolūkā aizstāvēt savas tiesības un, otrkārt, lai tiesa varētu veikt savu kontroli (spriedumi, 1998. gada 2. aprīlis, Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 63. punkts, un 2013. gada 4. jūnijs, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, 53. punkts, skat. arī spriedumu, 2013. gada 5. decembris, Komisija/*Edison*, C-446/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:798, 21. punkts un tajā minētā judikatūra).

20 Tādējādi Regulas Nr. 1049/2001 noteikumu piemērošanas kontekstā ir ticis nospriests, ka iestādes pienākuma pamatot savu lēmumu, ar kuru ir atteikta piekļuve dokumentam, mērķis ir, pirmkārt, sniegt ieinteresētajai personai pietiekamu norādi, vai lēmums ir pietiekami pamatots vai arī tajā, iespējams, ir pieļauta kļūda, kas ļauj apstrīdēt tā spēkā esamību, un, otrkārt, ļaut Savienības tiesai veikt lēmuma tiesiskuma pārbaudi. Šī pienākuma piemērošanas joma ir atkarīga no attiecīgā akta būtības un konteksta, kādā tas ir pieņemts (skat. spriedumu, 2007. gada 25. aprīlis, *WWF European Policy Programme*/Padome, T-264/04, EU:T:2007:114, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).

21 Ņemot vērā tā saturu un funkciju Savienības tiesību sistēmā, pienākums norādīt pamatojumu ir kvalificēts kā būtiska formas prasība, kuru tiesa var un kura tai pat ir jāizvirza pēc savas ierosmes (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 20. maijs, *VIP Car Solutions*/Parlaments, T-89/07, EU:T:2009:163, 65. punkts un tajā minētā judikatūra), un kura ir jānošķir no jautājuma, cik pamatots ir strīdus akta pamatojums, jo šis jautājums attiecas uz akta tiesiskumu pēc būtības (spriedums, 2013. gada 5. decembris, Komisija/*Edison*, C-446/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:798, 20. punkts; skat. arī spriedumu, 2015. gada 17. septembris, *Total*/Komisija, C-597/13 P, EU:C:2015:613, 18. punkts un tajā minētā judikatūra).

22 Līdz ar to šajā lietā, pirmkārt, ir jāizvērtē argumenti, kas ir izvirzīti, lai pamatotu iebildumu par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, un, otrkārt, argumenti, kas ir izvirzīti, lai pamatotu iebildumu par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrā ievilkuma pārkāpumu.

Par iebildumu, ar kuru tiek apgalvots, ka nav izpildīts pienākums norādīt pamatojumu

23 Attiecībā uz 20 Komisijas izdotajiem dokumentiem no apstrīdētā lēmuma izriet, ka piekļuve tiem daļēji vai pilnībā tika atteikta. Komisija ir pamatojusi šajā lēmumā minēto nostāju, norādīdama, ka minētie dokumenti attiecoties uz Francijas tiesību aktu saderību ar Regulu Nr. 1370/2007 un ietverot Komisijas, *RATP* un Francijas iestāžu savstarpējo saraksti, kā arī Komisijas dažādo dienestu, tostarp juridiskā dienesta, savstarpējo saraksti. Turklāt Komisija ir norādījusi, ka viens no prejudiciālajiem jautājumiem, ko Valsts padome (Itālija) bija uzdevusi Tiesai lietās, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237), esot attiecies uz minētās regulas noteikumu interpretāciju, kas ir ticis aplūkots minētajos Francijas tiesību aktu novērtējumos. Tā līdz ar to secināja, ka pieprasītajos dokumentos ietvertā informācija esot tieši saistīta ar Itālijas Valsts padomes iesniegtajiem prejudiciālajiem jautājumiem, kurus Tiesai var nākties vērtēt. Tā uzskatīja, ka pieprasīto dokumentu pilno versiju publiskošana tādējādi ietekmētu šo notiekošo tiesvedību aizsardzību lietās, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237). Komisija minētajā lēmumā arī precizēja, ka pieprasīto dokumentu publiskošana nopietni ietekmētu gan Komisijas, gan Francijas iestāžu un *RATP* pozīcijas minētajās lietās, kurās norit tiesvedība, jo šie dokumenti ietverot iekšējās apspriedes un argumentus, kas varētu tikt izmantoti, lai notiekošajās tiesvedībās lietas dalībniekiem tiktu radīti nelabvēlīgāki apstākļi.

24 Attiecībā uz četriem Francijas iestāžu izdotajiem dokumentiem Komisija apstrīdētajā lēmumā uzskatīja, ka šīs iestādes ir sniegušas atbilstošu pamatojumu, lai atteiktu piekļuvi atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajam ievilkumam. Tā norādīja, ka minētās iestādes ir uzskatījušas, ka pieprasītie dokumenti bija cieši saistīti ar tiesību jautājumiem, ko Itālijas Valsts padome bija izvirzījusi notiekošajās tiesvedībās lietās, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237), un ka pirmšķietami šie argumenti attaisnojot minētās tiesību normas piemērošanu. Līdz ar to Komisija, piemērodama šo tiesību normu, nolēma šos dokumentus nepubliskot.

25 Attiecībā uz trīs *RATP* izdotajiem dokumentiem Komisija apstrīdētajā lēmumā ir norādījusi, ka *RATP* ir apstrīdējusi Savienības tiesā šo dokumentu daļēju publiskošanu, kas tika veikta, apmierinot kādu citu pieteikumu par piekļuvi (skat. lietas, kurās kopš tā laika ir ticis pieņemts 2018. gada 12. jūlija rīkojums

RATP/Komisija (T-250/18 R, nav publicēts, EU:T:2018:458) un 2019. gada 12. septembra rīkojums *RATP*/Komisija (T-250/18, nav publicēts, EU:T:2019:615), tādējādi Komisija neesot varējusi piešķirt piekļuvi šiem dokumentiem saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otro ievilkumu ne vien tajā brīdī neizskatītajās lietās, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237), bet arī neizskatītajā lietā, kurā ir ticis izdots 2019. gada 12. septembra rīkojums *RATP*/Komisija (T-250/18, nav publicēts, EU:T:2019:615).

26 Visbeidzot Komisija ir daļēji atteikusi piekļuvi lūgtajiem dokumentiem tādēļ, ka šādu piekļuvi neesot iespējams piešķirt, neapdraudot attiecīgās intereses. Tā arī uzskatīja, ka nepastāvot sevišķi svarīgas sabiedrības intereses, ar kurām šo dokumentu publiskošana varētu tikt attaisnota. It īpaši tā uzskatīja, ka, pat ja Regulas Nr. 1370/2007 8. panta 3. punkta interpretācijas jautājumu pamatā varētu būt zināma sabiedrības interese, neesot bijis pamats ņemt vērā prasītājas īpašās intereses saistībā ar pieteikumu par piekļuvi atbilstoši Regulai Nr. 1049/2001. Līdz ar to tā uzskatīja, ka šajā gadījumā nav pastāvējušas sevišķi svarīgas sabiedrības intereses, kas varētu būt pārākas par minētās regulas 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā minētajām interesēm aizsargāt notiekošas tiesvedības.

27 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jākonstatē, ka Komisija prasītājai ir sniegusi pietiekami daudz informācijas, lai tā varētu noskaidrot, vai lēmums ir pamatots vai arī tajā ir pieļauti trūkumi, kas ļautu apstrīdēt tā spēkā esamību. Turklāt, pamatojoties uz šiem iemesliem, prasītāja ir spējusi šajā lietā apstrīdēt gan Komisijas vērtējumu, saskaņā ar kuru esot pastāvējusi tieša saikne starp lietām, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237), un prasītājas pieprasīto informāciju, gan Komisijas vērtējumu, ka šajā gadījumā esot tikušas pienācīgi ņemtas vērā sevišķi svarīgas sabiedrības intereses.

28 Turklāt apstrīdētā lēmuma pamatojums ļauj Vispārējai tiesai veikt minētā lēmuma tiesiskuma pārbaudi.

29 Tā rezultātā iebildums, ar kuru tiek apgalvots, ka nav izpildīts pienākums sniegt pamatojumu, ir jānoraida.

Par pirmo iebildumu, ar ko tiek apgalvots, ka ir pieļauts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrā ievilkuma pārkāpums

– Par tiesībām uz piekļuvi [dokumentiem] vispārīgi

30 Regulas Nr. 1049/2001 mērķis, kā to atklāj tās 4. apsvērums un 1. pants, ir piešķirt sabiedrībai tiesības uz iespējami plašāku piekļuvi iestāžu dokumentiem. Tomēr šīs tiesības ir pakļautas zināmiem ierobežojumiem, kas ir pamatoti ar sabiedrības vai privāto interešu apsvērumiem. Jo īpaši Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā ir paredzēts izņēmumu tiesiskais regulējums, kas iestādēm dod tiesības atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt kādām no šajā pantā aizsargātajām interesēm.

31 Tā kā ar šiem izņēmumiem tiek izdarīta atkāpe no principa par iespējami plašāku sabiedrības piekļuvi dokumentiem, šādi izņēmumi ir jāinterpretē un jāpiemēro šauri (skat. spriedumus, 2013. gada 17. oktobris, Padome/*Access Info Europe*, C-280/11 P, EU:C:2013:671, 30. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2016. gada 15. septembris, *Philip Morris*/Komisija, T-18/15, nav publicēts, EU:T:2016:487, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

32 Turklāt ar to vien, ka dokuments attiecas uz kādu no Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem no tiesībām uz piekļuvi dokumentam, nepietiek, lai pamatotu šā izņēmuma piemērošanu (spriedumi, 2014. gada 3. jūlijs, Padome/*in't Veld*, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, 51. punkts, un 2016. gada 15. septembris, *Philip Morris*/Komisija, T-18/15, nav publicēts, EU:T:2016:487, 34. punkts).

33 Proti, pirmkārt, ja attiecīgā iestāde nolemj atteikt piekļuvi dokumentam, kuru tai tiek lūgts publiskot, tai principā ir jāpaskaidro, kā piekļuve šim dokumentam varētu konkrēti un faktiski kaitēt interesēm, kas ir aizsargātas ar Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem, uz kuru šī iestāde atsaucas. Turklāt šāda kaitējuma riskam ir jābūt saprātīgi paredzamam, nevis tikai hipotētiskam (skat. spriedumus, 2014. gada 3. jūlijs, Padome/*in't Veld*, C-350/12 P, EU:C:2014:2039 52. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2016. gada 15. septembris, *Philip Morris*/Komisija, T-18/15, nav publicēts, EU:T:2016:487, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).

34 Otrkārt, ja iestāde piemēro kādu no Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem, tai ir jāizsver sevišķās intereses, kādas ir jāaizsargā ar attiecīgā dokumenta nepubliskošanu, un arī vispārīgās intereses, kas ir saistītas ar šī dokumenta publiskošanu, ņemot vērā priekšrocības, kuras – kā tas ir norādīts Regulas Nr. 1049/2001 2. apsvērumā – izriet no pieaugošās pārskatāmības, proti, pilsoņu labākas piedalīšanās lēmumu pieņemšanas procesā, kā arī lielākas pārvaldes sistēmas leģitimitātes, efektivitātes un atbildības pilsoņu priekšā demokrātiskā iekārtā (skat. spriedumu, 2016. gada 15. septembris, *Philip Morris*/Komisija, T-18/15, nav publicēts, EU:T:2016:487, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).

35 Turklāt saskaņā ar Tiesas judikatūru tiesvedības un administratīvās funkcijas neprasa tāda paša apjoma piekļuvi dokumentiem kā Savienību iestādes likumdošanas funkcijas (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2010. gada 29. jūnijs, Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, C-139/07 P, EU:C:2010:376, 60. punkts, un 2010. gada 21. septembris, Zviedrija u.c./*API* un Komisija, C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541, 77. punkts).

36 Visbeidzot, Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzēto izņēmumu piemērošanas pamatotība ir jāveic, ņemot vērā faktus, kas pastāvēja lēmuma, ar kuru ir atteikta piekļuve dokumentiem, pieņemšanas brīdī. Savienības tiesību akta tiesiskums ir jānovērtē, ņemot vērā faktiskos un tiesiskos apstākļus, kādi ir pastāvējuši tiesību akta pieņemšanas brīdī (skat. spriedumu, 2017. gada 11. maijs, Zviedrija/Komisija, C-562/14 P, EU:C:2017:356, 63. punkts un tajā minētā judikatūra).

– Par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otro ievilkumu

37 Atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajam ievilkumam iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt tiesvedības aizsardzībai, ja vien iepazīšanās ar attiecīgo dokumentu ir attaisnojama ar sevišķi svarīgām sabiedrības interesēm.

38 Tiesvedības aizsardzība tostarp nozīmē, ka ir jānodrošina gan pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principa ievērošana, gan pareiza tiesvedība un tiesvedības integritāte.

39 Pirmkārt, attiecībā uz pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principa ievērošanu ir jānorāda, ka gadījumā, ja publiski tiktu apspriests tādu dokumentu saturs, kuros ir izklāstīta iestādes nostāja strīdā, pret šādu nostāju paustā kritika varētu nepamatoti ietekmēt iestādes izraudzīto nostāju attiecīgajā tiesā. Turklāt pretējās puses piekļuve dokumentiem, kas saistīti ar kādas iestādes nostāju notiekošā tiesvedībā, var izjaukt pušu savstarpēji nepieciešamo līdzsvaru, kas ir procesuālo tiesību vienlīdzības principa pamatā, jo publiskošanas pienākums attiektos nevis uz visiem lietas dalībniekiem, bet vienīgi uz attiecīgo iestādi, kurai ir adresēts pieteikums par piekļuvi dokumentiem. Tomēr pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principa ievērošana ir nepieciešama, jo tas izriet no lietas taisnīgas izskatīšanas jēdziena pašas būtības (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2010. gada 21. septembris, Zviedrija u.c./*API* un Komisija, C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541, 86. un 87. punkts un tajos minētā judikatūra, un 2012. gada 28. jūnijs, Komisija/*Éditions Odile Jacob*, C-404/10 P, EU:C:2012:393, 132. punkts).

40 Otrkārt, attiecībā uz pareizu tiesvedību un tiesvedības integritāti ir jāatgādina, ka tiesvedības izslēgšana no tiesību uz piekļuvi dokumentiem piemērošanas jomas tiek attaisnota ar nepieciešamību nodrošināt, lai visā tiesvedības laikā gan pušu savstarpējās debates, gan arī attiecīgās tiesas apspriedes par konkrēto lietu notiktu pilnīgi objektīvi, bez ārējas iedarbības uz tiesvedību. Tomēr, publiskojot dokumentus, kuros ir atspoguļota kādas iestādes izraudzītā nostāja tiesvedībā, kas vēl nav izskatīta, tiesvedības funkcija – lai arī vienīgi sabiedrības apziņā – tiktu pakļauta ārējam spiedienam un tiesas debašu objektivitātei tiktu nodarīts kaitējums (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 21. septembris, Zviedrija u.c./*API* un Komisija, C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541, 92., 93. un 130. punkts).

41 Tādējādi saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otro ievilkumu tādu dokumentu satura izpaušana, kas ir sagatavoti vienīgi izmantošanai konkrētā tiesvedībā, neatbilst sabiedrības interesēm. Šādi dokumenti ir tiesvedības gaitā iesniegtie procesuālie raksti vai akti, iekšējie dokumenti, kas attiecas uz notiekošu lietas izmeklēšanu, sarakste par lietu starp attiecīgo ģenerāldirektorātu un juridisko dienestu vai advokātu biroju (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 15. septembris, *Philip Morris*/Komisija, T-18/15, nav publicēts, EU:T:2016:487, 51. un 52. punkts un tajos minētā judikatūra).

42 Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajam ievilkumam neatbilst arī tādu dokumentu publiskošana, kuri nav tikuši sagatavoti tikai konkrēta strīda vajadzībām, bet kuru publiskošana konkrēta strīda ietvaros var apdraudēt pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principu. Tomēr, lai varētu piemērot šo izņēmumu, ir nepieciešams, lai brīdī, kad tiek pieņemts lēmums, ar kuru tiek atteikta piekļuve dokumentiem, šiem dokumentiem ir pietiekoši cieša saikne vai nu ar Savienības tiesā noritošu tiesvedību, par kuru attiecīgā iestāde ceļ iebildi, vai ar valsts tiesā noritošu tiesvedību, ar nosacījumu, ka tajā ir izvirzīts Savienības tiesību akta interpretācijas vai spēkā esamības jautājums un līdz ar to, ņemot vērā lietas kontekstu, ir īpaši ticams sagaidīt lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu. Abos minētajos gadījumos, lai gan minētie dokumenti nav tikuši sagatavoti saistībā ar konkrētu tiesvedību, attiecīgās tiesvedības integritāte un pušu procesuālo tiesību savstarpējās vienlīdzības princips varētu tikt nopietni apdraudēts, ja puses izmantotu privileģētu piekļuvi pretējās puses iekšējai informācijai, kas ir cieši saistīta ar izskatīšanā esoša vai potenciāla, taču sagaidāma strīda juridiskajiem aspektiem (spriedumi, 2016. gada 15. septembris, 2016. gada 15. septembris, *Philip Morris*/Komisija, T-796/14, EU:T:2016:483, 88.–90. punkts, un 2016. gada 15. septembris, *Philip Morris*/Komisija, T-18/15, nav publicēts, EU:T:2016:487, 64. un 65. punkts).

43 Visbeidzot, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzētā izņēmuma piemērošana nepieļauj dokumentu publiskošanu tik ilgi, kamēr saglabājas risks, ka tiesvedībai var tikt nodarīts kaitējums (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 21. septembris, Zviedrija u.c./*API* un Komisija, C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541, 130.–135. punkts) un līdz ar to ir ierobežota laikā.

– Par apstrīdētā lēmuma tvērumu

44 Apstrīdētajā lēmumā Komisija ir pilnībā vai daļēji atteikusi piekļuvi 27 pieprasītajiem dokumentiem, pamatodamās uz to, ka šo dokumentu publiskošana ietekmētu notiekošo tiesvedību lietās, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237), kā arī – attiecībā uz *RATP* izdotajiem dokumentiem – notiekošo tiesvedību lietās, kurās kopš tā laika ir ticis pieņemts 2018. gada 12. jūlija rīkojums *RATP*/Komisija (T-250/18 R, nav publicēts, EU:T:2018:458) un 2019. gada 12. septembra rīkojums *RATP*/Komisija (T-250/18, nav publicēts, EU:T:2019:615). Tā būtībā uzskatīja, ka uz visiem dokumentiem, kuriem piekļuve pilnībā vai daļēji ir tikusi atteikta, ir attiecies Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzētais izņēmums, jo tie ir bijuši saistīti ar Regulas Nr. 1370/2007 8. panta interpretāciju, kas tika aplūkota lietās, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237), un kuras tika izskatītas Tiesā.

45 Prasītāja apstrīd šo vērtējumu. Tā būtībā uzskata, ka neesot tiešas saiknes starp lietām, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237), un pieprasīto informāciju, tādējādi to publiskošana nevarot ietekmēt notiekošo tiesvedību minētajās lietās. Prasītāja it īpaši apgalvo, ka jautājumam par *dies a quo* attiecībā uz publisko pakalpojumu līgumiem, kuru slēgšanas tiesības tiek piešķirtas saskaņā ar Regulas Nr. 1370/2007 8. panta 3. punkta b) apakšpunktā paredzēto izņēmumu, nebija tiešas saiknes ar Itālijas tiesas uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem minētajās lietās.

46 Tomēr ceturtais prejudiciālais jautājums, ko Itālijas tiesa ir uzdevusi Tiesai lietās, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237), ir formulēts šādi:

"Vai sākotnēji paredzētais tiešās piešķiršanas termiņš, kas ir ilgāks par trīsdesmit gadu termiņu un kas beigsies 2039. gada 3. decembrī [termiņa sākums ir Regulas Nr. 1370/2007 spēkā stāšanās diena], nozīmē piešķiršanas neatbilstību principiem, kas ir paredzēti minētās regulas 5. pantā, to skatot kopā ar 8. panta 3. punktu, vai arī šī neatbilstība ir jāuzskata par automātiski labotu jebkura likuma izpratnē saskaņā ar "ex lege" netiešu samazinājumu līdz šim 30 gadu termiņam (8. panta 3. punkts)?"

47 Tādējādi Itālijas tiesa ir uzdevusi Tiesai jautājumu par tiesiskajām sekām, kādas rodas, Regulas Nr. 1370/2007 5. pantā, to skatot kopā ar 8. panta 3. punktu, paredzētās līguma slēgšanas tiesības piešķirot uz termiņu, kas pārsniedz 30 gadus un beidzas 2039. gada 3. decembrī. Uzdodama šo jautājumu, tā uzskata, ka minētās regulas 8. panta 3. punktā paredzētais 30 gadu termiņš sākas no šīs regulas spēkā stāšanās dienas. Tomēr šī prezumpcija Tiesai nav saistoša. Tas pats attiecas arī uz ģenerāladvokāta H. Saugmandsgora Ēes [*H. Saugmandsgaard Øe*] secinājumiem apvienotajās lietās *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2018:869), kuri tika pieņemti pēc apstrīdētā lēmuma un līdz ar to, kā tas izriet no šā sprieduma 36. punkta, šajā lietā nav ņemami vērā.

48 Līdz ar to prasītāja kļūdaini apgalvo, ka jautājumam par *dies a quo* attiecībā uz publisko pakalpojumu līgumiem, kuru slēgšanas tiesības tiek piešķirtas saskaņā ar Regulas Nr. 1370/2007 8. panta 3. punkta b) apakšpunktā paredzēto izņēmumu, nav tiešas saiknes ar Itālijas tiesas uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem lietās, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237).

– Par atteikumu piekļuvei Komisijas izdotajiem dokumentiem

49 Pirmkārt, Komisija apstrīdētajā lēmumā bija pilnībā atteikusi piekļuvi desmit pašas izdotajiem dokumentiem tādēļ, ka to publiskošana ietekmētu lietas dalībnieku nostāju un debašu objektivitāti notiekošajās tiesvedībās lietās, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237).

50 Attiecīgie desmit dokumenti ir Mobilitātes un transporta ģenerāldirektorāta 2014. gada 24. novembra dienesta ziņojums, minētā ģenerāldirektorāta 2011. gada 15. jūlija, 2012. gada 6. februāra un 2014. gada 28. oktobra trīs ziņojumi Komisijas juridiskajam dienestam, šā ģenerāldirektorāta 2012. gada 30. aprīļa, 2012. gada 25. maija un 2014. gada 9. aprīļa trīs ziņojumi Komisijas priekšsēdētāja vietnieka S. Kallasa [*S. Kallas*] birojam, kā arī Komisijas Juridiskā dienesta trīs 2011. gada 25. jūlija, 2012. gada 24. aprīļa un 2014. gada 1. decembra ziņojumi, kas adresēti šim pašam ģenerāldirektorātam.

51 Juridiskā dienesta ziņojumi Mobilitātes un transporta ģenerāldirektorātam, kā arī ģenerāldirektorāta ziņojums Komisijas Juridiskajam dienestam, kas abi ir minēti šā sprieduma 50. punktā, attiecās vienīgi uz jautājumu par Regulas Nr. 1370/2007 8. panta 3. punktā paredzētā izņēmuma interpretāciju un piemērošanu *RATP* līgumam pēc Likuma par dzelzceļa transporta organizāciju un reglamentēšanu un ietvēra dažādas tiesību normas saistībā ar transportu. Šā sprieduma 50. punktā minētie ziņojumi, ko

šis ģenerāldirektorāts tika adresējis Komisijas priekšsēdētāja vietnieka S. Kallasa birojam, kā arī tā paša ģenerāldirektorāta 2014. gada 24. novembra dienesta ziņojums attiecās uz turpmāko rīcību saistībā ar Komisijas piedāvāto minētās regulas interpretāciju.

52 Aplūkotie desmit dokumenti ir Komisijas iekšējie dokumenti, kas attiecas uz Regulas Nr. 1370/2007 8. panta 3. punkta interpretāciju un šīs interpretācijas juridiskajām sekām. Šo dokumentu publiskošana prasītājai laikposmā, kad lietas, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237), vēl bija izskatīšanā Tiesā, varēja apdraudēt gan pareizu tiesvedību un tiesvedības integritāti, gan Komisijas un citu šās lietas dalībnieku procesuālo tiesību vienlīdzības principu.

53 Pirmām kārtām, ja lēmuma pieņemšanas brīdī prasītājai tiktu publiskoti attiecīgie desmit dokumenti, tiesvedības funkcija – lai arī vienīgi sabiedrības apziņā – tiktu pakļauta ārējam spiedienam un tiktu nodarīts kaitējums Tiesas debašu objektivitātei (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 21. septembris, Zviedrija u.c./*API* un Komisija, C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541, 93. punkts).

54 Otrām kārtām attiecīgo desmit dokumentu publiskošana būtu varējusi izraisīt publiskas debates par Regulas Nr. 1370/2007 8. panta 3. punkta interpretāciju. Šādā situācijā pret Komisiju vērstā potenciālā kritika būtu varējusi ietekmēt tās izraudzīto nostāju lietās, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237), un līdz ar to tiktu pārkāpts pušu procesuālo tiesību vienlīdzības princips (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 21. septembris, Zviedrija u.c./*API* un Komisija, C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541, 86. punkts). Gadījumā, ja Komisijai būtu nācies publiskot šos iekšējos dokumentus, tā būtu bijusi vienīgā dalībniece prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā minētajās lietās, kurai būtu šāds pienākums, un tā būtu varējusi uzskatīt, ka savos Tiesai iesniegtajos apsvērumos tai ir saistoši ievērot savu dienestu sniegto iekšējai lietošanai pausto nostāju, lai gan pārējie lietas dalībnieki būtu varējuši aizstāvēt savas intereses neatkarīgi no jebkādas ārējās ietekmes, un tas būtu varējis izjaukt pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principa pamatā esošo pušu obligāti nepieciešamo savstarpējo līdzsvaru Tiesā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2010. gada 21. septembris, Zviedrija u.c./*API* un Komisija, C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541, 87. punkts, un 2016. gada 15. septembris, *Philip Morris*/Komisija, T-796/14, EU:T:2016:483, 97. un 98. punkts).

55 Šo vērtējumu nevar atspēkot ar apstākli, ka notiekošā tiesvedība, kurā kopš tā laika ir pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237), bija prejudiciālā nolēmuma tiesvedība. Pareizas tiesvedības kritērijs un pušu procesuālo tiesību vienlīdzības princips, kura mērķis ir nodrošināt procesuālo līdzsvaru starp tiesvedības pusēm, garantējot viņu tiesību un pienākumu vienlīdzību attiecībā it īpaši uz pierādījumu iegūšanu un sacīkstes procesu tiesā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 28. jūlijs, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* u.c., C-543/14, EU:C:2016:605, 41. punkts un tajā minētā judikatūra), tiek piemērots arī prejudiciālā nolēmuma tiesvedībām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 15. septembris, *Philip Morris*/Komisija, T-796/14, EU:T:2016:483, 97. punkts).

56 Arī apstāklis, ka prasītāja nav iestājusies prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā lietā, kurā kopš tā laika ir pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237), nevar ietekmēt minētos vērtējumus. Gadījumā, ja prasītājai tiktu izpausta informācija, kas ir ietverta desmit attiecīgajos dokumentos, tā būtu varējusi to nodot trešajām personām vai piešķirt šai informācijai ļoti plašu sabiedrības uzmanību. Šādā gadījumā pārējie šīs tiesvedības dalībnieki būtu varējuši tos izmantot pret Komisiju.

57 Tādējādi Komisija nav pieļāvusi kļūdu, uzskatīdama, ka šā sprieduma 50. punktā minēto desmit dokumentu publiskošana varētu kaitēt tiesvedības aizsardzībai.

58 Otrkārt, Komisija apstrīdētajā lēmumā arī bija daļēji atteikusi piekļuvi desmit pašas izdotajiem dokumentiem, pamatojoties uz to, ka šajos dokumentos aizklāto teksta fragmentu publiskošana ietekmētu lietas dalībnieku nostāju un debašu objektivitāti notiekošajās tiesvedībās lietās, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237).

59 Attiecīgie desmit dokumenti ir Mobilitātes un transporta ģenerāldirektorāta 2010. gada 27. jūlija, 2010. gada 27. septembra, 2012. gada 7. septembra un 2013. gada 9. aprīļa ziņojumi Komisijas juridiskajam dienestam, Komisijas priekšsēdētāja vietnieka S. Kallasa birojam un *RATP*; juridiskā dienesta 2010. gada 11. augusta ziņojums minētajam ģenerāldirektorātam, Komisijas 2010. gada 25. un 28. oktobra vēstules Francijas iestādēm, minētā Komisijas priekšsēdētāja vietnieka 2012. gada 27. jūlija un 2013. gada 5. jūnija vēstules *RATP*, kā arī šā ģenerāldirektorāta un Komisijas juridiskā dienesta 2012. gada 24. septembra vēstules.

60 Pirmkārt, attiecībā uz Mobilitātes un transporta ģenerāldirektorāta 2010. gada 27. jūlija, 2010. gada 27. septembra, 2012. gada 7. septembra un 2013. gada 9. aprīļa ziņojumiem Komisijas juridiskajam dienestam, Komisijas priekšsēdētāja vietnieka S. Kallasa birojam un *RATP*, juridiskā dienesta 2010. gada 11. augusta ziņojumu minētajam ģenerāldirektorātam, Komisijas 2010. gada 28. oktobra vēstuli Francijas iestādēm un minētā ģenerāldirektorāta un Komisijas juridiskā dienesta 2012. gada 24. septembra vēstulēm ir jākonstatē, ka šo dokumentu fragmenti, kuri prasītājai nav tikuši izpausti, ir saistīti vai nu ar personas datiem, piemēram, parakstiem, par kuru nepubliskošanu nav saņemti prasītājas iebildumi, vai arī tajos ir tikusi atspoguļota Komisijas, Francijas Republikas vai *RATP* nostāja attiecībā uz Regulas Nr. 1370/2007 8. panta 3. punkta interpretāciju un šīs tiesību normas ievērošanu, Francijas Republikai piešķirot izmantošanas tiesības *RATP*.

61 Šajā ziņā attiecībā uz Komisijas sniegto Regulas Nr. 1370/2007 8. panta 3. punkta tvēruma interpretāciju un no tā izrietošajām sekām, ņemot vērā šā sprieduma 53. un 54. punktā izklāstīto pamatojumu, Komisija bija pamatoti uzskatījusi, ka, šos dokumentus publiskojot, tiesvedības funkcija – lai arī vienīgi sabiedrības apziņā – tiktu pakļauta ārējam spiedienam un tiktu nodarīts kaitējums Tiesas debašu objektivitātei. Šāda publiskošana būtu varējusi izraisīt publiskas debates par minētās tiesību normas interpretāciju, un pret Komisiju vērstā potenciālā kritika būtu varējusi ietekmēt tās izraudzīto nostāju lietās, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237). Turklāt gadījumā, ja Komisijai būtu nācies publiskot šos dokumentus, tā būtu bijusi vienīgā prejudiciālā nolēmuma tiesvedības dalībniece, kurai būtu šāds pienākums, un tas būtu varējis izjaukt pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principa pamatā esošo pušu obligāti nepieciešamo savstarpējo līdzsvaru Tiesā.

62 Turklāt attiecībā uz atteikumu publiskot Francijas Republikas un *RATP* veikto Regulas Nr. 1370/2007 8. panta 3. punkta tvēruma interpretāciju šā sprieduma 60. punktā minētajos dokumentos ir jānorāda, ka gan Francijas Republika, gan *RATP* bija lietas dalībnieki tiesvedībā lietās, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237).

63 Līdz ar to Francijas Republikas un *RATP* veiktās interpretācijas izpaušana varēja pārkāpt pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principu. Šie lietas dalībnieki būtu varējuši uzskatīt, ka, sniegdamas apsvērumus Tiesai kā puses, kas iestājušās lietās, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237), tām ir saistoši ievērot nostāju, ko tās ir paudušais Komisijai, lai gan pārējie lietas dalībnieki Tiesā šajā lietās būtu varējuši aizstāvēt savas intereses neatkarīgi no jebkādas ārējās ietekmes.

64 Tādējādi Komisija nav pieļāvusi kļūdu, uzskatīdama, ka šā sprieduma 60. punktā minēto dokumentu publiskošana varētu kaitēt tiesvedības aizsardzībai.

65 Savukārt, otrkārt, attiecībā uz Komisijas 2010. gada 25. oktobra vēstulē Francijas iestādēm un Komisijas priekšsēdētāja vietnieka S. Kallasa 2012. gada 27. jūlija un 2013. gada 5. jūnija vēstulēs *RATP* aizklātajiem teksta fragmentiem, kas nav saistīti ar personas datiem, ir jākonstatē, ka tie tieši neattiecas uz Komisijas, Francijas Republikas vai *RATP* veikto Regulas Nr. 1370/2007 8. panta 3. punkta interpretāciju vai tās juridiskajām sekām. Līdz ar tie šie dzēstie teksta fragmenti tieši neattiecas uz jautājumiem, kas ir prejudiciālā nolēmuma tiesvedības priekšmets lietās, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237). Līdz ar to šīs informācijas dzēšana nav attaisnojama ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrā ievilkuma piemērošanu.

66 Līdz ar to šis iebildums ir pamatots daļā, kurā tas attiecas uz šā sprieduma 65. punktā minētajos dokumentos dzēstajiem teksta fragmentiem, kas nav saistīti ar personas datiem, un līdz ar to apstrīdētais lēmums ir jāatceļ daļā, ar kuru tiem ir daļēji tikusi atteikta piekļuve.

– Par piekļuvi Francijas Republikas izdotajiem dokumentiem

67 Attiecībā uz atteikumu publiskot Francijas Republikas izdotos dokumentus vispirms ir jānorāda, ka attiecīgie dokumenti ir Francijas valsts sekretāra transporta pakalpojumu jomā 2010. gada 3. jūnija vēstule Komisijas priekšsēdētāja vietniekam S. Kallasam, Francijas iestāžu 2010. gada 23. decembra ziņojums par Regulas Nr. 1370/2007 piemērošanu, atbildot uz Komisijas 2010. gada 25. oktobra vēstuli, iepriekš minētā ziņojuma pielikumi un Francijas iestāžu 2012. gada 6. janvāra ziņojums, atbildot uz Komisijas 2011. gada 28. oktobra vēstuli.

68 Turpinājumā ir jāatgādina, ka, piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu, dalībvalsts var iebilst pret to, ka iestāde publisko tās izdotu dokumentu tikai ar nosacījumu, ka tā balsta un pamato savu iebildumu ar minētās regulas 4. panta 1.–3. punktā paredzētajiem materiāltiesiskajiem izņēmumiem. Līdz ar to lēmuma atteikt piekļuvi pieņemšanas procedūrā iestādei ir jāpārliecinās, ka šāds pamatojums pastāv, un tas ir jānorāda procedūras rezultātā pieņemtajā lēmumā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 99. punkts; 2012. gada 21. jūnijs, *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds*/Komisija, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 62. punkts, un 2017. gada 5. aprīlis, Francijas/Komisija, T-344/15, EU:T:2017:250, 41. punkts).

69 Iestādei, kurai ir iesniegts pieteikums, nav jāveic attiecīgās dalībvalsts lēmuma, ar ko tiek izteikti iebildumi, izsmeļošs vērtējums, veicot pārbaudi, kas pārsniegtu vērtējumu attiecībā uz to, vai vienkārši pastāv pamatojums, kurā ir atsauce uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā minētajiem izņēmumiem (spriedumi, 2012. gada 21. jūnijs, *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds*/Komisija, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 63. punkts, un 2018. gada 21. novembris, *Stichting Greenpeace Nederland* un *PAN Europe*/Komisija, T-545/11 RENV, EU:T:2018:817, 44. punkts).

70 Tomēr iestādes rūpīgas pārbaudes pienākuma dēļ tai ir jāpārbauda, vai dalībvalsts sniegtie paskaidrojumi, iebilstot pret tās dokumentu izsniegšanu, ir pirmšķietami pamatoti (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 5. aprīlis, Francijas/Komisija, T-344/15, EU:T:2017:250, 54. punkts, un 2018. gada 21. novembris, *Stichting Greenpeace Nederland* un *PAN Europe*/Komisija, T-545/11 RENV, EU:T:2018:817, 44. punkts). Iestādes pārbaudē tiek noteikts, vai, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus un piemērojamās tiesību normas, ar iemesliem, kurus dalībvalsts ir izvirzījusi savu iebildumu atbalstam, šāds atteikums var tikt pirmšķietami attaisnots, un līdz ar to, vai šie iemesli ļauj minētajai iestādei uzņemties atbildību, kas tai ir noteikta Regulas Nr. 1049/2001 8. pantā. Tas nozīmē, ka iestādei ir jāizvairās pieņemt lēmumu, kuru tā pati neatbalsta, lai gan tā ir šā lēmuma autore un līdz ar to ir atbildīga par lēmuma tiesiskumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 5. aprīlis, Francijas/Komisija, T-344/15, EU:T:2017:250, 46. un 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

71 Apstrīdētajā lēmumā Komisija norādīja, ka pēc apspriešanās ar Francijas iestādēm tās ir atkārtoti paudušas savu iebildumu pret viņu izdoto dokumentu publiskošanu, pamatojoties uz to, ka ar šādu publiskošanu tikšot pārkāpts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrais ievilkums. Atbilstoši tās norādītajam Francijas iestādes ir uzskatījušas, ka šajos dokumentos atspoguļotie jautājumi esot cieši saistīti ar juridiskajiem jautājumiem, kurus Itālijas Valsts padome bija izvirzījusi Tiesā notiekošajās tiesvedībās lietās, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237). Saskaņā ar Komisijas teikto šīs iestādes it īpaši ir uzskatījušas, ka attiecīgie dokumenti ietverot viņu sniegto viedokli par to, kā interpretējami Regulas Nr. 1370/2007 5. pantā un 8. panta 3. punktā izklāstītie principi. Tā uzskatīja, ka ar šiem argumentiem Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzētā izņēmuma piemērošana, uz kuru atsaucas Francijas iestādes, esot pirmšķietami attaisnojama. Līdz ar to tā atteica piekļuvi šiem dokumentiem.

72 Tādējādi attiecībā uz Francijas Republikas izsniegtajiem dokumentiem Komisija savu lēmumu pamatoja, atsaukdamās uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzēto izņēmumu. Turklāt ar Francijas Republikas izvirzītajiem argumentiem atteikums bija pirmšķietami attaisnojams. Ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus un it īpaši attiecīgajos dokumentos aplūkotos jautājumus, publiskojot Francijas Republikas nostāju, ko tā ir paudusi par Regulas Nr. 1370/2007 8. panta 3. punkta interpretāciju Komisijai, varētu tikt apdraudēts pušu procesuālo tiesību vienlīdzības princips lietās, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237). Gadījumā, ja prasītāja būtu darījusi pieejamu minētajos dokumentos ietverto informāciju, Francijas Republikai, kas bija lietas dalībniece minētajās lietās notiekošajā prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā, potenciāli tiktu radīta nelabvēlīgāka situācija salīdzinājumā ar citiem minētās lietas dalībniekiem. Iepriekš zinot Francijas Republikas nostāju, citiem lietas dalībniekiem būtu bijusi iespēja koriģēt un precizēt savus argumentus, kas tiem radītu sistemātisku priekšrocību.

73 Līdz ar to Komisija pamatoti varēja uzskatīt, ka Francijas Republikas sniegtie paskaidrojumi attiecībā uz šā sprieduma 67. punktā minēto dokumentu publiskošanu tai ir likušies pirmšķietami pamatoti.

– *Par piekļuvi RATP izdotajiem dokumentiem*

74 *RATP* izdotie dokumenti, kuriem prasītājai tika atteikta piekļuve, ir *RATP* izpilddirektora trīs vēstules, proti, 2012. gada 22. maija vēstule ar pielikumiem Komisijas ģenerāldirektoram, 2012. gada 21. maija vēstule Komisijas priekšsēdētājam un 2013. gada 28. marta vēstule Komisijas priekšsēdētāja vietniekam S. Kallasam. Visas šīs vēstules attiecas uz jautājumu, kā Komisija interpretē Regulas Nr. 1370/2007 8. panta 3. punkta tvērumu. Atsaucoties uz šā sprieduma 53., 54. un 61. punktā minētajiem argumentiem, ja šie dokumenti tiktu publiskoti, tiesvedības funkcija – lai arī vienīgi sabiedrības apziņā – tiktu pakļauta ārējam spiedienam un tiktu nodarīts kaitējums Tiesas debašu objektivitātei, kā arī tiktu apdraudēts pušu procesuālo tiesību vienlīdzības princips tiesvedībā lietās, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237), šajā tiesvedībā piedaloties *RATP*.

75 Turklāt apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī izskatīšanā Vispārējā tiesā bija gan prasība atcelt tiesību aktu, gan lūgums par pagaidu noregulējumu (lietas, kurās kopš tā laika ir ticis pieņemts 2018. gada 12. jūlijs rīkojums *RATP*/Komisija (T-250/18 R, nav publicēts, EU:T:2018:458) un 2019. gada 12. septembris rīkojums *RATP*/Komisija (T-250/18, nav publicēts, EU:T:2019:615)), ar kuriem *RATP* iebilda pret šā sprieduma 74. punktā minēto dokumentu daļēju publiskošanu pieteikuma iesniedzējam. Gadījumā, ja, apmierinādama pieteikumu par piekļuvi, Komisija šos dokumentus būtu publiskojusi, tiktu apdraudēta gan pareiza tiesvedība, gan tiesvedības integritāte, jo, šos lēmumus publiskojot apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī, Vispārējās tiesas priekšsēdētājam būtu liegts lietderīgi lemt par

šo dokumentu publiskošanas apturēšanu, ja tāds būtu bijis viņa lēmums. Tāpat arī šāda publiskošana būtu šķērslis Vispārējai tiesai lietderīgi izspriest tajā izskatāmo strīdu par lēmumu daļēji publiskot attiecīgos dokumentus.

76 Tādējādi Komisija nav pieļāvusi kļūdu, uzskatīdama, ka šā sprieduma 74. punktā minēto dokumentu publiskošana varētu kaitēt tiesvedības aizsardzībai.

77 No iepriekš minētā izriet, ka pirmais pamats ir jānoraida, izņemot daļā par dzēstajiem teksta fragmentiem, kas nav saistīti ar personas datiem, Komisijas 2010. gada 25. oktobra vēstulē Francijas iestādēm, kā arī Komisijas priekšsēdētāja vietnieka S. Kallasa 2012. gada 27. jūlija un 2013. gada 5. jūnija vēstulēs *RATP*.

Par otro pamatu

78 Prasītāja uzskata, ka, pat pieņemot, ka pastāv saikne starp lietām, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237), un pilnībā vai daļēji publiskotajiem dokumentiem, gan privāto, gan publisko tiesību subjektiem šie dokumenti radot sabiedrības intereses, kuru dēļ piekļuve tiem ir tik būtiska, ka jebkāda veida publiskošanas atteikums ir jāatceļ. Komisija apstrīd, ka attiecīgo dokumentu publiskošanu var attaisnot ar sevišķi svarīgām sabiedrības interesēm.

79 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka gadījumā, kad iestāde piemēro kādu no Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem, tai ir jāizsver sevišķās intereses, kādas ir jāaizsargā ar attiecīgā dokumenta nepubliskošanu, un tostarp vispārīgās intereses, kas ir saistītas ar šī dokumenta publiskošanu, ņemot vērā priekšrocības, kas – kā tas ir norādīts Regulas Nr. 1049/2001 otrajā apsvērumā – izriet no pieaugošās pārskatāmības, proti, pilsoņu labākas piedalīšanās lēmumu pieņemšanas procesā, kā arī lielākas pārvaldes sistēmas leģitimitātes, efektivitātes un atbildības attiecībā pret pilsoņiem demokrātiskā iekārtā (skat. spriedumu, 2013. gada 17. oktobris, Padome/*Access Info Europe*, C-280/11 P, EU:C:2013:671, 32. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi dokumenta, kuram tiek lūgta piekļuve, publiskošanu var attaisnot ar sevišķi svarīgām sabiedrības interesēm, lai gan uz šo dokumentu attiecas kāds no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktā paredzētajiem izņēmumiem.

80 Tomēr ir jāprecizē, ka īpašās intereses, uz kurām pieteikuma iesniedzējs var atsaukties attiecībā uz piekļuvi dokumentam un kuras pieteikuma iesniedzēju skar personīgi, nevar tikt uzskatītas kā sevišķi svarīgas sabiedrības intereses Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta noteikumu izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 21. oktobris, *Umbach*/Komisija, T-474/08, nav publicēts, EU:T:2010:443, 59. punkts un tajā minētā judikatūra). Regulas Nr. 1049/2001 mērķis ir piešķirt vispārējas publiskas pieejas tiesības iestāžu dokumentiem, nevis paredzēt noteikumus, kuru mērķis ir aizsargāt īpašas intereses, kas kādai personai varētu būt attiecībā uz pieeju kādam dokumentam (spriedumi, 2007. gada 1. februāris, *Sison*/Padome, C-266/05 P, EU:C:2007:75, 43. punkts, un 2018. gada 11. decembris, *Arca Capital Bohemia*/Komisija, T-441/17, nav publicēts, EU:T:2018:899, 80. punkts).

81 Turklāt tam, kas apgalvo, ka pastāv sevišķi svarīgas sabiedrības intereses, ir konkrēti jānorāda apstākļi, ar kuriem ir attaisnota attiecīgo dokumentu publiskošana. Ar vispārīgu apsvērumu izklāstu nepietiek, lai pierādītu, ka sevišķi svarīgas sabiedrības intereses ir pārsvarā pār iemesliem, ar kuriem tiek attaisnots atteikums publiskot attiecīgos dokumentus (skat. spriedumu, 2017. gada 11. maijs, Zviedrija/Komisija, C-562/14 P, EU:C:2017:356, 56. punkts un tajā minētā judikatūra).

82 Lai pierādītu, ka pastāv sevišķi svarīgas sabiedrības intereses saistībā ar attiecīgo dokumentu publiskošanu, prasītāja, pirmkārt, uzskata, ka gan publisko, gan privāto tiesību subjektiem esot interese uzzināt, kā Komisija ir interpretējusi Regulas Nr. 1370/2007 8. panta 3. punkta tvērumu. Otrkārt, tā uzskata, ka, nepubliskojot prasītos dokumentus, esot neiespējami pirmām kārtām pārbaudīt kritēriju,

kas tika piemērots, Francijas Republikai piešķirot līgumu slēgšanas tiesības *SNCF* un *RATP* saskaņā ar minēto regulu, un otrām kārtām noskaidrot, vai šis kritērijs attiecas tikai uz prasītāju vai uz jebkuru citu uzņēmumu vai iestādi. Prasītāja no tā secina, ka visām ieinteresētajām personām, kas iesaistās publisko pakalpojumu līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrā, uz kuru attiecas šīs regulas 8. panta 3. punkta b) apakšpunkts, ir leģitīma sabiedrības interese piekļūt attiecīgajiem dokumentiem. Treškārt, tā min augstāka mēra tiesisko drošību attiecībā uz minētās regulas piemērošanu, un līdz ar to, publiskojot prasītos dokumentus, pastāvot iespēja mazināt potenciālos strīdus par šīs pašas regulas piemērošanas datumu. Visbeidzot, ceturtkārt, tā uzskata, ka šo dokumentu nepubliskošana izraisīšot nediskriminācijas principa pārkāpumu attiecībā uz *RATP* un citiem saimnieciskās darbības subjektiem, kuriem ir interese zināt Komisijas nostāju.

83 Ņemot vērā šos argumentus, ir jāatgādina, ka, piemērojot šā sprieduma 80. punktā minēto judikatūru, prasītāja nevar atsaukties uz savām interesēm, lai pierādītu sevišķi svarīgu sabiedrības interešu pastāvēšanu. Turklāt Komisijas interpretācija par kādu Savienības tiesību normu nav autoritāra, ņemot vērā, ka ekskluzīvā kompetence Savienības tiesību galīgajā interpretācijā piemīt Tiesai (šajā nozīmē skat. atzinumu 2/13, 2014. gada 18. decembris, EU:C:2014:2454, 246. punkts, un atzinumu 1/17, 2019. gada 30. aprīlis, EU:C:2019:341, 111. punkts). Tādējādi gadījumā, kad Komisijas interpretācija par kādu Savienības tiesību normu tiek izmantota valsts iestādes pieņemtā lēmumā, šī interpretācija var būt prejudiciālā jautājuma priekšmets Tiesā saistībā ar strīdu par minēto lēmumu valsts tiesās. Arī tad, ja procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi kontekstā dalībvalstij ir saistoši ievērot, kā Komisija ir interpretējusi kādu Savienības tiesību normu, šī interpretācija var tikt pakļauta Tiesas kontrolei gadījumā, ja dalībvalsts to neievēro. Līdz ar to Komisijas interpretācija par Savienības tiesību normu nerada tiesisko drošību, un nav ticis pierādīts, ka ar to tiktu samazināts strīdu skaits, kas saistīti ar minētās normas tvērumu. Turklāt apstāklis, ka Komisija nav publiskojusi savu interpretāciju par Regulas Nr. 1370/2007 8. panta 3. punkta tvērumu, kā tas ir izmantots attiecīgajos dokumentos, nerada nevienlīdzīgu attieksmi, jo prasītāja neatrodas situācijā, kas ir salīdzināma ar Francijas Republikas un *RATP* situāciju, kuras bija iesaistītas *EU Pilot* procedūrā un bija dalībnieces lietās, kurās kopš tā laika ir ticis pasludināts 2019. gada 21. marta spriedums *Mobit* un *Autolinee Toscane* (C-350/17 un C-351/17, EU:C:2019:237).

84 Turklāt un katrā ziņā, veicot izsvēršanas uzdevumu, ieinteresēto personu, kas iesaistās publisko pakalpojumu līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrā, uz kuru attiecas Regulas Nr. 1370/2007 8. panta 3. punkta b) apakšpunkts, interese noskaidrot, kā Komisija interpretē šīs tiesību normas tvērumu, nevar gūt pārsvaru pār Komisijas un Tiesas interesēm, lai tiktu nodrošināts pušu procesuālo tiesību vienlīdzības princips un pareiza tiesvedība.

85 Tādējādi prasītāja nav pierādījusi, ka pieprasītie dokumenti būtu jāpublisko tādēļ, ka pastāv sevišķi svarīgas sabiedrības intereses.

86 Visbeidzot, ciktāl otrajā pamatā prasītāja uzskata, ka apstrīdētais lēmums ir ticis pieņemts bez pietiekama pamatojuma, jo pastāvot acīmredzamas sabiedrības intereses, kuru dēļ atteikums publiskot dokumentus esot bijis jāatceļ, un ka Komisija neesot pietiekami pamatojusi savu lēmumu nepiemērot šo izņēmumu, ir jāatgādina, ka pienākums norādīt pamatojumu ir būtiska formas prasība, kas ir jānošķir no iebildumiem, kuri tiek celti par apstrīdētā lēmuma pamatotību (skat. šā sprieduma 21. punktu). Tādējādi, ciktāl prasītāja otrajā pamatā apgalvo, ka trūkst pietiekama pamatojuma, ir jākonstatē, ka šis iebildums ir jānoraida kā neefektīvs.

87 Katrā ziņā, ņemot vērā šā sprieduma 19.–21. punktā minētā pienākuma norādīt pamatojumu tvērumu, ir jākonstatē, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā ir pietiekami pamatojusi iemeslus, kuru dēļ tā ir uzskatījusi, ka nav pastāvējušas sevišķi svarīgas sabiedrības intereses publiskot attiecīgos dokumentus.

88 Apstrīdētajā lēmumā Komisija ir uzskatījusi, ka prasītājas norādītās intereses ir vienīgi viņas pašas intereses un tās nav ņemamas vērā, un šajā gadījumā nav pastāvējušas sevišķi svarīgas sabiedrības intereses, kas būtu pārsvarā pār interesēm nodrošināt tiesvedības aizsardzību saskaņā ar Regulas

Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktu. Turklāt, kā tas izriet no otrā pamata, šo Komisijas vērtējumu prasītāja ir varējusi apstrīdēt Vispārējā tiesā, un Vispārējā tiesa var lemt par šo jautājumu, kā tas izriet no šā sprieduma 79.–85. punktā veiktā vērtējuma.

89 No tā izriet, ka ir jānoraida kā iebildums par pamatojuma nepietiekamību, tā arī viss otrais pamats kopumā.

90 Ņemot vērā visu iepriekš izklāstīto, šī prasība ir daļēji jāapmierina un līdz ar to apstrīdētais lēmums ir jāatceļ daļā, ar kuru daļēji ir tikusi atteikta piekļuve informācijai, kas nav saistīta ar personas datiem, Komisijas 2010. gada 25. oktobra vēstulē Francijas iestādēm, kā arī Komisijas priekšsēdētāja vietnieka S. Kallasa 2012. gada 27. jūlija un 2013. gada 5. jūnija vēstulēs *RATP*.

Par tiesāšanās izdevumiem

91 Saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 2. punktu, ja spriedums ir nelabvēlīgs vairākiem lietas dalībniekiem, Vispārējā tiesa lemj par tiesāšanās izdevumu sadali.

92 Šajā gadījumā ir jānolemj, ka Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī vienu piektdaļu prasītājas tiesāšanās izdevumu. Prasītāja sedz četras piektdaļas savu tiesāšanās izdevumu.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta)

nospriež:

1) **Eiropas Komisijas 2018. gada 7. jūnija lēmums, ar ko daļēji vai pilnībā ir atteikts *Compañía de Tranvías de la Coruña, SA* piešķirt piekļuvi dokumentiem, kas saistīti ar Francijas Republikai nosūtīto Komisijas atzinumu par metro līniju līguma spēkā esamību līdz 2039. gadam, tiek atcelts daļā, ar kuru daļēji ir tikusi atteikta piekļuve informācijai, kas nav saistīta ar personas datiem, Komisijas 2010. gada 25. oktobra vēstulē Francijas iestādēm, kā arī Komisijas priekšsēdētāja vietnieka S. Kallasa 2012. gada 27. jūlija un 2013. gada 5. jūnija vēstulēs *RATP*.**

2) **Prasību pārējā daļā noraidīt.**

3) **Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus un vienu piektdaļu *Compañía de Tranvías de la Coruña* tiesāšanās izdevumu.**

4) ***Compañía de Tranvías de la Coruña* sedz četras piektdaļas savu tiesāšanās izdevumu.**

Frimodt Nielsen Kreuschitz Półtorak

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2020. gada 6. februārī.

[Paraksti]